

TRITON

PetraLouise Muris

“TRITON”

geschreven en geïllustreerd

door PetraLouise Muris.

(Petronella Louise Muris)

Sprookje voor kinderen vanaf 8 jaar.

Lange woorden hebben een afbreekstreepje.

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken van bovenstaande auteur zijn **zonder reclame** of **gebedel** voor goede doelen of stichtingen **gratis voor eigen gebruik** te lezen, te downloaden of te printen via: kinderboek-online.nl

Let op de voorwaarden op bovenstaande site.

Deze kindvriendelijke site is voorzien van kindveilige keurmerken.
Wereldwijd geregistreerd.

**Sommige lange woorden zijn gesplitst
om gemakkelijk te kunnen lezen.
Dikke letters? Harde stem!**

HOOFDSTUK

1
2
3
4
5

- BLADZIJDE

3 De twee vechtende broers.
7 Triton richt zijn wapen.
10 Hoefjes en een vissen-staart.
13 Het zeepaard.
16 De drietand.

HOOFDSTUK 1

DE TWEE VECHTENDE BROERS.

Er staat een vuur-toren langs de kust van Punta Arenas.

In de nacht weer-kaatst het licht ervan in het water van de zee.

Het waar-schuwt de schepen dat de kust gevaarlijk rotsig is.

Als de zee ruw is, reiken de golven hoog. Maar zij reiken niet hoog genoeg om de vuur-toren te bereiken.

Beneden in de veilige vuur-toren woont een gezin.

Een vader en moeder en hun twee zonen.

De jongens maken vaak ruzie.

De oudste, Alonzo is stinkend jaloers op zijn jongere broertje Amaro.

Hij denkt dat zijn vader en moeder meer van Amaro houden maar niet van hem.

Daarom schopt en bijt hij zijn kleine broertje.

Amaro slaat wel terug maar hij huilt vaak omdat hij niet sterk genoeg is.

Vandaag worden de kinderen door hun moeder naar buiten gestuurd.

Dat doet zij vaak als de twee ruziën.

(zeg: ruzie jun)

Hun moeder is hen zat, zij wil nu wel eens rust.

Buiten vechten en schreeuwen haar
kinderen totdat er één huilt.
Meestal is dat de jongste.

Tijdens hun gevecht worden de kinderen
vanuit de zee bekeken.

Iets op een rots kijkt hun kant op.
Dat het geen zeehond is zie je meteen.
Het is Triton, de onder-god van de zee.

Triton is in zee op een rots geklommen om
van de zon te genieten.

Maar zijn aandacht wordt telkens afgeleid
door de vechtende kinderen bij de vuur-
toren.

Hij ziet dat nogal vaak, hij ergert zich aan
de twee jongens.

Daarom duikt hij naar de diepte en vraagt
zich af wat hij er tegen kan doen.

“Voorlopig maar niets,” denkt hij.
“Dan zou ik één van hen pijn doen.
Dat moet ik niet willen.”

De kinderen hebben er geen benul van dat zij in gevaar zijn omdat Triton een wapen heeft.

Het is een grote
vork, een drietand.
Als hij met zijn
drietand richt,
komt er veel tover-
kracht uit.
Dus ruziën de
kinderen
niets-ver-moe-dend
door totdat er

eentje huult.

HOOFDSTUK 2

TRITON RICHT ZIJN WAPEN.

Het is weer een nieuwe dag.
Als vanouds maken de kinderen ruzie.
Het duurt dan ook niet lang voordat hun
moeder hen naar buiten stuurt.

Gelukkig hebben de kinderen er geen weet
van dat er gevaar dreigt vanuit de zee.
Zij weten niet dat Triton op dit ogenblik
naar hen kijkt.

Hij maakt zich hoe langer hoe kwader.

“Ik zal ze!” schreeuwt hij kwaad.

“Dit moet maar eens afgelopen zijn!

**Zelfs de vissen in de zee maken niet de
hele dag ruzie!**

Als het nu om een keertje ging.

Maar zij maken elke dag ruzie!

Ik ben het zat!”

Triton richt zijn wapen.

Hij richt zijn drietand op de oudste jongen.

Hij schreeuwt: **“jij verandert in een dier!”**

Dan... geheel onverwachts, trekken zee-meer-minnen hem van de rots.

Zij hebben er plezier om.

Triton plonst met een klap in de zee.

Hij schrikt ervan!

Ondertussen heeft hij zij drietand al af-gevuurd.

De licht-straal ervan ketst tegen de vuurtoren dan het jongste kind en daarna verdwijnt het in de grond.

“Waarom deden jullie dat!” schreeuwt hij kwaad.

Nu heb ik niet gezien of ik die grote pestkop heb geraakt!

Wedden dat ik hem morgen weer zie vechten?”

Triton is behoorlijk kwaad op de zee-meer-minnen.

HOOFDSTUK 3

HOEFJES EN EEN VISSENSTAART.

De kleine Amaro is per ongeluk geraakt door de straal uit de drietand.

De kleine jongen valt meteen om.

Hij gilt nog even maar al gauw hinnikt hij alleen nog als een paard.

Lopen kan hij niet.

Op de plaats waar zijn benen moeten zitten prijkt een heuse vissen-staart in de vrolijke kleuren van zijn broek.

Amaro heeft er geen benul van dat hij is veranderd.

Hij schuift over de rotsige grond op zoek naar de zee.

Hij heeft opeens behoefte om in de zee te springen.

Alonzo probeert hem tegen te houden.

Dat lukt hem niet want het zee-paard is te groot en te log.

Dan gebeurt het, hinnikend stort het dier van de rots.

Alonzo houdt van schrik zijn adem in.

Zijn broertje is in zee gevallen.

Tja, was het wel zijn broertje?

Hij zag er toch anders uit?

Zag hij geen hoefjes en een vissen-staart?

Alonzo denkt dat hij droomt.

Eenmaal tussen de golven zoekt het zee-paard wan-hopig naar een rots-blok waar het op kan gaan staan.

Toch moet hij zwemmen want de golven duwen en trekken aan hem.

Hij krijgt zoveel zee-water binnen dat hij het benauwd krijgt.

“Hinnik, hinnik!” roept Amaro angstig omdat hij zijn voeten niet voelt.

Gelukkig horen de zee-meer-minnen het gehinnik van het angstige zee-paard.

HOOFDSTUK 4

HET ZEEPAARD.

De zee-meer-minnen zwemmen rondjes om Amaro.

Zij hebben nog nooit een reuze zee-paard gezien.

“Ben jij wel een zee-paard?

Wat ben jij mooi zeg!

Waarom hinnikte jij?

Heb jij soms trek in zee-gras?”

Zij zeggen heel verbaasd: “wij hebben jou hier nooit eerder gezien. Kom jij van ver?

Ach, ben jij zo alleen?

Waar is jouw moeder en waar zijn de andere zee-paarden?

Arm zee-paardje, wij gaan eten voor jou zoeken, misschien heb jij honger.”

De zee-meer-minnen duiken naar de diepte.

Beneden in de diepte, zwemt Triton.
Oei wat heeft hij spijt dat hij boos werd
op een kind.
Gelukkig kon hij nog net zien dat de straal
uit de drietand de vuur-toren raakte.
Daarom denkt hij dat de straal geen
levend wezen heeft getroffen.
Triton is blij dat er niets is gebeurd.
Hij weet nog niets van het grote zee-
paard dat nu in de zee spartelt.

“Hallo Triton!” schreeuwen de
meer-minnen als zij hem voorbij zwemmen.

“Wij gaan zeegras plukken!”

“Jullie doen maar,” zegt hij knorrig
omdat hij nog een beetje boos is.

Als de meer-minnen met het zeegras naar
de opper-vlakte zwemmen, volgt hij ze
stiekem.

Hij vraagt zich af
wat zij met al dat
gras gaan doen.
Daarom zwemt hij
naar de rots om zich
daar-achter te ver-
stoppen.
Omdat hij toch al
boos is moppert hij:
“zij laten toch niet al
dat gras tussen de

golven drijven?

Dat staat niet netjes. Dat wil ik niet!

Dan is het voor niets geplukt.

Meer-minnen lusten geen-eens gras.

Ik vind het ook zielig voor de kleine visjes
die er-tussen moeten schuilen.”

Dan ziet hij tot zijn verbazing een vreemd
soort vis boven de golven drijven.

HOOFDSTUK 5

DE DRIETAND.

Triton zwemt nieuws-gierig naar het zee-paard.

“Wat ben jij een malle vis,” zegt hij verbaasd. “Jij bent erg apart!”

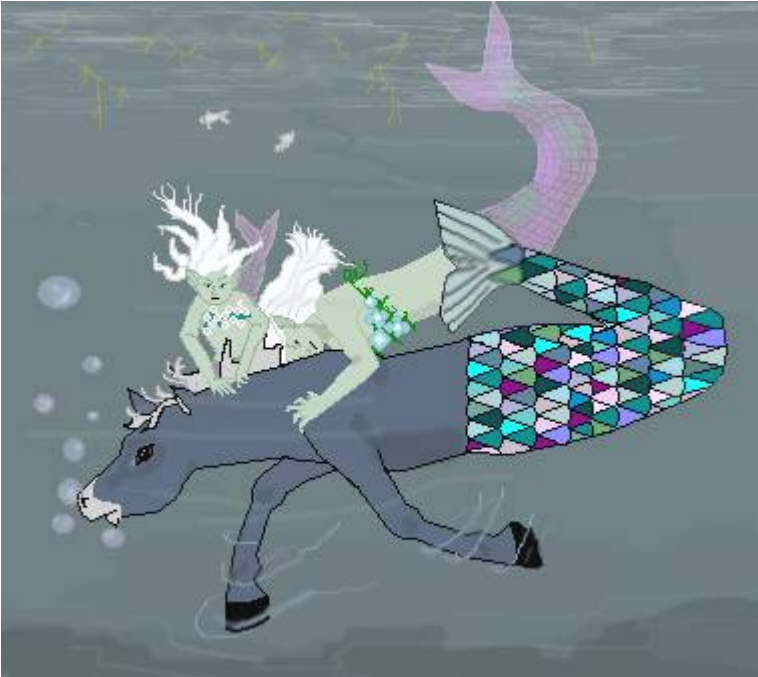
“Wij gaan hem naar het zee-paleis van Neptunus brengen,” roepen de zee-meer-minnen door-elkaar.

“Dan krijgt Neptunus er een nieuwe grote vreemde vis bij.”

“Dat lijkt mij een goed idee.
Ik ga mee,” zegt Triton opgewekt.

De zee-meer-minnen duwen het zee-paard onder water.

Maar onder water kan Amaro niet ademen.
Het is immers een betoverd kind en geen
echt zee-paard!

Telkens spartelt hij weer boven het water.
Hij hoest en proest omdat het zee-water
uit zijn longen moet.
Zijn zielige gehinnik klinkt luider en luider.
Het zee-paard wil niet met zijn kop onder
water.

Hij wordt almaar banger.

Hij slaat wild met zijn hoefjes om zich heen. Hij moet zich ver-weren tegen de meer-minnen om niet te ver-drinken.

“Laat mijn broer met rust!” schreeuwt opeens iemand tussen de golven.

Alonzo is de zee ingegaan omdat hij het be-toverde zee-paard zag spartelen.

Hij weet in-middels dat het zijn eigen broertje is. Hij grijpt zich vast aan het bange zee-paard en probeert zijn kop boven water te houden.

De meer-minnen schrikken van Alonzo.

Zij zwemmen snel weg.

Zij roepen: **“Triton, moet jij horen!”**

Er zwemt een mens in de zee en die heeft ons zee-paard ge-stolen!”

Triton die toch al snel boos is,
zwemt meteen naar de opper-vlakte.
Dan ziet hij dat zijn rots, waar hij altijd
zo heerlijk zit, is bezet.
Er zit een jongen op die ver-schrik-kelijk
hard huilt. Triton herkent de jongen.
Het is de pestkop die altijd ruzie maakt.

Hij klautert ook op de rots.
“Is dat zee-paard jouw broer?” vraagt hij.
“Dus..., is het geen echt zee-paard?
Heb ik dan de ver-keerde gestraft?
Tjonge wat erg! Ik zal alles weer goed
maken. Jullie moeten zo snel mogelijk naar
de vuur-toren terug.”

Hij richt zij wapen op de vuur-toren.
Hij richt de straal uit zijn drie-tand op de
licht-bundel ervan.

Plotseling vormt zich een wandel-pad naar de vuur-toren.

“Eerst is jouw broertje aan de beurt,” zegt Triton. “Hij moet weer op zich-zelf gaan lijken. Ren daarna zo vlug als jullie kunnen over het pad naar jullie huis.

Want het pad verdwijnt net zo snel als de regen-boog.

Als ik zie dat jullie weer eens ruzie maken, zal ik mij er niet meer mee bemoeien.

Morgen zullen jullie mij vergeten zijn. Vaarwel kinderen!”

De kinderen rennen het pad op en even later staan zij weer boven-op de rots naast de vuur-toren.

Zij hollen naar hun moeder en vertellen haar de wildste verhalen.

Zij lacht om hun grappige verhalen.

De volgende dag zijn de kinderen hun avontuur in de zee vergeten.

Midden in de zee zit Triton op zijn favo-riete plekje.

Hij kijkt naar de vuur-toren en de kinderen die weer als vanouds ruziën.

Hij richt zijn drietand... **“POEFI!”**

“Ha, ha!” lacht hij. **“Nee hoor, er kwam geen straal uit mijn drietand.**

Dat zal ik nooit meer doen.

Nee, die fout maak ik niet weer!”

Triton plonst weer in de zee.

Hij heeft vandaag meer dan genoeg gezien.

EINDE.